

Proloog

Lisa legt haar penseel neer en loopt naar de keuken om twee glazen in te schenken. Terug in de tuin ziet ze haar moeder voor zich uit staren. Ze kijkt op en glimlacht naar haar dochter. ‘Fijn dat je er bent, het is veel te lang geleden dat we samen hebben geschilderd.’ De rest van de middag werken ze verder zonder veel te praten.

Aan het eind van die middag houdt Rosa haar dochter even vast. ‘De volgende keer moet ik je iets vertellen. Het gaat over iets uit het verleden.’

Lisa kijkt haar moeder vragend aan. ‘Waarom ben je er niet eerder over begonnen? Nu ga ik me vanavond de hele tijd af zitten vragen wat jij me wilt vertellen.’

‘Je hebt gelijk, ik had er eerder over moeten beginnen maar ik wist niet zo goed hoe. Ik had nu eigenlijk ook beter niets kunnen zeggen, sorry lieverd.’ Rosa kijkt ietwat schuldig. ‘Ga nu maar en maak je verder geen zorgen, volgende keer als je komt vertel ik je alles.’

Die avond thuis voor de tv dwalen Lisa haar gedachten steeds af naar wat haar moeder haar zou willen vertellen.

Lisa draait zich op haar rug en kijkt naar de lamp aan het plafond. De kraaltjes zorgvuldig genaaid op het linnen, speciaal voor haar gemaakt toen ze op zichzelf ging wonen. De lamp doet haar altijd denken aan vroeger, aan het atelier van opa en oma in Venetië. Niets is meer hetzelfde sinds vorige week donderdag. Vandaag wordt haar moeder begraven. Lisa heeft spijt dat ze niet doorgevraagd heeft toen haar moeder aangaf dat ze iets belangrijks met haar te bespreken had. Nu zal ze het nooit weten.

Lisa ziet ertegen op al die mensen te woord te moeten staan, maar ze zal deze dag moeten doorkomen en ze zal er moeten zijn voor haar vader. Ach, haar vader, hij hield zoveel van haar moeder. Als het aan hem gelegen had zouden ze na zijn pensioen naar Italië verhuizen, maar haar moeder had haar vrienden en feestjes hier. Lisa ontwaakt uit haar gepeins. Ze moet opschieten. Ze hoopt maar dat haar halfzus niet bij haar vader is. Donna en zij zijn niet echt wat je noemt vriendinnen.

Een uurtje later parkeert Lisa haar auto bij het huis van haar ouders naast de witte cabrio van haar halfzus, ze is er helaas dus toch. Ze heeft altijd gehoopt dat ze het wat beter met elkaar zouden kunnen vinden maar ze twijfelt of dat ooit nog gaat gebeuren. De invloed van Donna's moeder, de eerste vrouw van haar vader, heeft er altijd voor gezorgd dat ze weinig contact hadden. Ze heeft Donna als kind altijd verteld dat hun vader meer van Lisa hield en dat zij belangrijker was voor hem. Donna heeft alles wat haar materiële hartje begeert. Een villa in Aardenhout, een vakantiehuis in Florida. Niet dat ze daar jaloers op is, ze zou

voor geen goud met haar willen ruilen. Donna is getrouwd met een rijke man die er voortdurend andere vrouwen op nahoudt. Lisa vindt haar zus een onzelfstandige vrouw zonder enig doel in haar leven. Ook vandaag ziet Donna er tot in de puntjes verzorgd uit. Haar blonde haar is zoals altijd, alsof ze zo uit de kappersstoel opgestaan is.

‘Ik wilde net gaan,’ zegt Donna en grijpt haar Louis Vuitton tas van de bank terwijl Lisa nog nauwelijks binnen is.

Hoewel ze geen vriendinnen zijn heeft Lisa er moeite mee dat Donna zelfs in een verdrietige situatie zoals nu totaal geen empathie laat zien. Ze had toch op zijn minst kunnen vragen hoe het met haar gaat?

Als Donna weg is vlijt Lisa zich op de bank naast haar vader en slaat haar armen om hem heen. ‘We komen hier samen doorheen, pap.’

De volgende ochtend zit Lisa aan de keukentafel waar de glazen van de avond ervoor nog op staan. Ze denkt aan het gesprek met haar tante. Viviana, de zus van haar moeder, had na het overlijden van opa en oma nog lang de lampenkappenwinkel in Venetië aangehouden. Inmiddels woont ze op Sardinië. Ze vertelde dat het huis en ook het atelier nog steeds waren zoals zij ze achtergelaten had. Nu Rosa overleden was zou Lisa de helft van het huis erven en daarom had Viviana voorgesteld om het samen leeg te halen. Als ze meer over haar verleden te weten wilde komen was dit de kans.

Lisa staat stil voor het schilderij waar haar moeder de laatste keer dat ze haar zag aan werkte en denkt terug aan de avond, een paar dagen na die middag. Haar vader had

gebeld dat er een erg ongeluk was gebeurd. Ze weet nog hoe ze langzaam was gaan zitten omdat ze zich misselijk voelde worden toen hij vertelde dat haar moeder op de intensive care vocht voor haar leven. Samen met hem had ze de hele nacht in het ziekenhuis gezeten, hopen dat de artsen haar moeder konden redden, maar uiteindelijk was die de volgende dag toch overleden aan haar verwondingen. Ze zet het schilderij terug, loopt verder door het atelier en ontdekt dan in een hoek een schilderij. ‘Wat raar dat ze het weggestopt heeft,’ zegt Lisa tegen haar tante die ook meegegaan is naar het atelier. ‘Het is uitzonderlijk knap geschilderd. Ik herken opa, oma, mama, mezelf en ik denk dat jij het jonge meisje naast mama bent, maar die andere twee ken ik niet.’

Viviana kijkt naar het doek. ‘Die jongeman is Gino, mijn vriend. De jonge vrouw ken ik niet, hoewel ik haar wel een beetje op Rosa vindt lijken toen die zo oud was als deze vrouw. Ik begrijp ook niet waarom de leeftijden van de personen niet bij elkaar passen. Gino staat er afgebeeld als jonge man, je moeder en ik als kinderen. Onze ouders hebben al een hoge leeftijd en je vader en jij zijn ongeveer zo oud als jullie nu zijn.’

Lisa moet weer denken dat haar moeder haar wat wilde vertellen vlak voor haar dood. Zou dit doek daarmee te maken hebben?